

Zahvalno slovo na svečanoj dodjeli spomen–medalja nastavnicima Sveučilišta u Zagrebu umirovljenima u ak. god. 2024./2025.

Sveučilište u Zagrebu, 3. studenoga 2025.

Ivan Šestak*

Poštovani gospodine Rektore, poštovana gospodo Prorektorice, poštovana gospodo Prorektori, poštovane dekanice i dekani, poštovani laureati, dame i gospodo!

Naš domaćin, rektor Sveučilišta u Zagrebu, prof. dr. sc. Stjepan Lakušić zamolio me da se jednim zahvalnim daškom osmišljaja ovoga trenutka u ime nas laureata obratim svim nazočnima. Činim to na tragu svojih predšasnika, primjerice Franje Jambrečkovića ili Stjepana Glavača iz *Academiae Zagrabiensis*, a u duhu atenske Akropole, jednoga od triju brežuljaka na kojima počiva naša zapadna civilizacija, i koji je kolijevka naše zapadne filozofije.

Medalja koju držimo u rukama, kojom nam Sveučilište u Zagrebu zahvaljuje na dugogodišnjem služenju, očito nije običan predmet. *Memoria* kao sposobnost našega duha, kao *extensio animi*, donosi nam u ovaj trenutak početke naše ljubavi prema znanosti koja se formalizirala u sveučilišnom studiju, okrunjenom doktoratom znanosti, te zatim nastavila u nastavničkom, znanstvenom i stručnom radu. Platon nam je u svojim djelima pokazao da se istina otkriva u dijaloškom odnosu, i to s najboljima, *aristoi*. U takvo ozračje plemenštine uvodili smo i naše mlade kolege oduševljavajući ih i potičući na znanost. Neki od njih danas predaju na prestižnim svjetskim učilištima, pridonoseći znanosti kao univerzalnoj vrijednosti čovječanstva i dobromu glasu našega Sveučilišta. A naša misao također djeluje preko naših završenih studenata, koji rade na mnogim važnim javnim mjestima pridonoseći dobru naše zajednice. Zar to nije *theion* — božanstveno?! Bavljenje znanosti donosi dakle osobitu radost — *fruitio*, koja nije puka osjetna *delectatio*.

Oko svojevrzne aureole ove medalje prisutno je mnogo muke, zdvojnosti, neuspjeha — pa budimo si iskreni — i pogrešnih odluka, onoga Nietzscheovskoga “ljudskoga, odviše ljudskoga” — *Menschliches Allzumenschliches*. No, *nihil hu-*

* Prof. dr. sc. Ivan Šestak, umirovljeni profesor Fakulteta filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu. Adresa: Jordanovac 110, 10000 Zagreb, Hrvatska. ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-2088-9041>. E–adresa: ivan.sestak@ffrz.unizg.hr

manum perfectum! U svakom slučaju, u ovom trenutku sve je tu, i to na način da nas je odredilo. Što god smo u povijesnom tijeku činili, od nas smo nešto činili i učinili. A uvjeren sam, unatoč svemu, da to nije malo.

Sa svime time idemo ususret i trećoj epohi vremena — budućnosti kao iščekivanju. Kao kontingentna ili nenužna bića već smo odavno zamijetili da nam sile svednevice slabe. Možda nam već pomažu i blagodati restorativne kiborgizacije, za koje su zaslužni naši kolege s dotičnih područja. Hvala im! U tom nadolazećem vremenu nešto će biti u našoj moći, a mnogo toga i ne. No, *memoria* je zalag da nas ljubav prema znanosti zacijelo neće napustiti. Ta tko bi ljubav napustio, taj bi postao izdajnik! Pa ona nam je, kao što rekosmo, priredila toliko istinske radosti! Valja ostati još na nekom projektu, barem kao vanjski suradnik ili savjetnik.

Kao bića koja, prema Aristotelu, po svojoj naravi (*physei*), teže prema sreći, prema ispunjenju, pa i onomu posvemašnjemu, ta nam ista *memoria* svjedoči da smo u životu bili sretni tada kada smo nešto od svoga ili čak samoga sebe nesebično davali i razdavali. Davati ili darivati — vidjet ćemo za koji dan s prvom mirovinom — moći ćemo sve manje! No, zato ćemo se srećom moći i nadalje ostvarivati u drugim oblicima dobrohotne, samozaboravne ljubavi, u smislu onoga *eunoia*, *amor benevolentiae*, prema svim ljudima, osobito prema unucima i našoj obitelji, koja je ono naše najvrjednije — kao što smo to često čuli s ovoga mjesta u sličnim zgodama. Radujemo se danas s njima!

Universitati nostrae autem gratias agimus pro universis bonis, želeći mu još dugu i sigurnu plovidbu, te da i nadalje bude duhovna hrptenica našega naroda.

Ad multos annos!